

Light Wielder

RACHEL
SCHNEIDER

FIRE & METAL DEEL 2

Vertaald door Charlotte Bakker

AMSTERDAM · ANTWERPEN

*Voor mijn man, dank voor je onvoorwaardelijke
liefde en steun terwijl ik mijn dromen najaag.*

Acker,

Op dit moment verdedig jij de oostgrens van Kenta tegen Roison, terwijl de hulptroepen van Kai en zijn vader hun zwarte stranden hebben bereikt. Binnenkort zullen jullie in de minderheid zijn, en dat weet je. Reken je op steun van je trouwste, overzeese vrienden, de Strous in het noorden? Er is een goede kans dat je hun al om hulp hebt gevraagd. Zo niet, dan wil ik je vragen om de Strous hierbuiten te laten.

Ik kan de oversteek van dergelijke strijdkrachten niet toestaan. Tegelijkertijd wil ik mijn volk niet bij deze oorlog betrekken. Ze hebben er niets mee te maken. Ik begrijp dat dit veel gevraagd is gezien onze gecompliceerde relatie, maar ik moet opkomen voor mijn mensen. Ik ben ervan overtuigd dat jij hetzelfde zou doen in mijn situatie.

Goden, hoe zijn we hier beland?

Het lijkt een eeuwigheid sinds ik je voor het laatst zag, maar het leven gaat door. Soms twijfel ik of ik de mangi-stenen zal afdoen. Misschien heb jij hetzelfde gedaan en krijg ik een korte inkijk in jouw gedachten. Maar dan denk ik aan de vorige keer dat ik het deed en weet ik dat het beter is om het te laten.

Zou ik me in je hebben vergist en zie je oprecht niet in dat je vader een tiran is? In dat geval verdien jij de kroon evenmin als Edmond. Weet dat ik een aanval op mijn volk, van wie dan ook, zal beschouwen als een directe aanval van jou. Mocht dit gebeuren, dan zie ik me genoodzaakt het leger van Maile te sturen om zowel jou als je vader te doden.

Jovie

Ik haal mijn pen van het papier en zucht gefrustreerd. Dit is tijdverspilling. Waarom zou Acker Maile sparen na wat ik zijn volk heb aangedaan? Waarom zou ik mezelf vernederen met deze brief?

Ik open het deurtje van de olielamp op mijn bureau en steek een hoek van de brief aan met de vlam. Langzaam verspreidt het vuur zich over het papier.

Een betere leider had deze brief verzonden. Een betere leider zou haar volk met alle mogelijke middelen willen redden, desnoods door haar eigen trots opzij te zetten.

Maar ik heb mijn laatste greintje eigenwaarde nodig om de verdediging aan te voeren. Als Acker me dit weigert en me het laatste beetje hoop ontnemt, ben ik niets meer.

Dan ga ik liever dood.

Hoofdstuk 1

Acker

‘Waar de fuck gaat hij heen?’

Hallis staat boven aan de trap bij de hoofdingang van het paleis en draait zich met een ruk naar mij om. Met opgetrokken wenkbrauwen bekijkt hij mijn halfgeklede verschijning. ‘Ik heb gehoord dat hij naar jullie strandhuis gaat, waar een vrouw op hem wacht.’

Ik knoop mijn shirt dicht en ren de trap af naar de koets. ‘Vader!’ roep ik hem na.

Hij draait zich om terwijl hij zijn handschoenen rechtekt om zijn polsen. Ondanks mijn overduidelijke irritatie grijnst hij breed. ‘Zoon, waar zijn je schoenen?’

‘Tyreek vraagt dringend om overleg. De hele raad zit op ons te wachten.’

‘Ik heb belangrijke zaken te doen. Je kunt het prima zonder mij afhandelen,’ zegt mijn vader.

‘Dat zullen zij anders zien,’ breng ik tegen hem in.

Mijn vader laat zich niet overreden. ‘Zorg dan dat ze van mening veranderen.’

Hij geeft me een sussend klopje op mijn wang, een gebaar dat hij al maakte toen ik nog klein was. Het is nogal neerbuigend. Harold, de chauffeur, houdt de deur van de koets voor mijn vader open. Hij lijkt wél te begrijpen hoe gênant de situatie is.

Samen met de rekruten op het plein kijk ik de koets met de zwarte hengsten na.

Ongelooflijk.

Ik hoor Hallis' voetstappen dichterbij komen. Hij kijkt omhoog. 'Het blijft raar dat er geen gieren meer op de muren zitten.'

Ik werp een blik op de kantelen waar de vogels vroeger altijd zaten.

Toen Jovie en haar vormveranderaar Messer het paleis ontvluchtten nadat ze de hele raad hadden afgeslacht, ontwapenden ze op de weg naar buiten de wachters op de muur en terwijl de aasvogels opvlogen en in het donker verdwenen, stond Jovie onder dat ijzeren hek en liet haar magie de vrije loop. De lichtbal die ze maakte was zo fel dat ik er niet naar kon kijken vanaf mijn plek op het balkon. Ze brak de ijzeren kettingen waar de kooien aan hingen zodat de lichamen van de koninklijke gevangenen omlaagstortten. Een onmiskenbare daad van minachting en verzet.

Eigenlijk was dit niets vergeleken met de bloederige slachtpartij in de eetzaal, maar het heeft flink getornd aan mijn vaders gezag. Met deze daad liet ze het Kenta-volk weten dat de prinses van Maile de onderdrukking van magie niet toestaat.

Sinds die dag, bijna vier jaar geleden, wordt Jovinnia's naam in donkere steegjes en achterkamertjes gefluisterd. De lichtbuiger die ooit in de stad werd gevreesd, groeide uit tot een baken van hoop voor iedereen die over magie beschikte. Kennelijk heerste er al langer onvrede in de stad, maar na Jovies aanval werd het verzet veel sterker. Er braken protesten uit. Mangi-stenen, waarmee mensen hun magie moesten onderdrukken, werden vertrapt onder hordes betogers. Er gingen stemmen op die verandering eisten, die onderdrukking weigerden. De schildering van het lichaam van mijn vader aan een galg op de buitenmuur van het paleis staat me nog helder voor de geest. Het touw had dezelfde vuiloranje kleur als mangi-stenen.

De kooien bleven weg.

De stem van Hallis galmt over het plein als hij tegen de treuzelende rekruten brult: 'Wat staan jullie te loeren? Aan het werk!'

Ik krijg een knoop in mijn maag als ik de gezichten van die jongens zie.

'Kom mee naar de commandokamer. Imen kan de training overnemen,' zeg ik tegen Hallis terwijl ik langs hem heen naar bin-

nen loop. 'Stuur een bediende naar de kelder voor de beste wijn die we hebben. En voor iets te eten. Misschien verzacht dat het feit dat mijn vader afwezig is.'

'Lijkt me sterk,' mompelt Hallis als hij zich omdraait om mijn bevel uit te voeren.

Met twee treden tegelijk loop ik de trap op, terug naar de slaapkamer waar ik snel het bed opmaak en de sporen van mijn aanwezigheid hier uitwis. Ik zit niet te wachten op geroddel van kamermeisjes over waarom ik niet in mijn eigen bed slaap. Ik gris de ketting van mangi-stenen van het nachtkastje. In mijn haast om naar mijn vader te gaan ben ik ze vanochtend vergeten. Dat was onzorgvuldig van me.

Hoewel ik een hekel heb aan de gevlekte stenen zijn ze van essentieel belang als ik contact heb met de raad. De ketting dempt mijn magie, wat de heren geruststelt. Sommigen van hen hebben ook een magische gave, maar niemand is zo dodelijk als ik en dat maakt hen nerveus. Bovendien voorkomen de stenen dat mijn match meeluistert.

Ik hang de ketting om mijn nek en laat de uiteinden los over mijn revers hangen. De stenen zijn zwaar en het onderdrukken van mijn magie voelt verstikkend. Bovendien is het een constante herinnering aan haar verraad.

Eigenlijk verwacht ik niet dat Jovie contact zal zoeken via de band. Volgens mij heeft ze het één keer gedaan sinds haar vertrek en ik denk dat ze toen haar lesje geleerd heeft. Daar heb ik wel voor gezorgd.

Ik trek mijn schoenen aan en loop naar de commandokamer. Voor ik naar binnen ga haal ik een paar keer diep adem. Ik zou liever tegen een heel leger vechten dan in gesprek gaan met de raad, maar het is helaas niet anders. Ik ben mijn vaders vervanging.

Het wordt stil als ik binnenkom en iedereen kijkt naar mij. De kaart op de tafel in het midden van de kamer wordt verlicht door een kroonluchter. Deze ruimte wordt tijdens oorlogstijd continu verwarmd en verlicht voor het geval er spoedoverleg nodig is. Hoewel de kaart goed zichtbaar is, reikt het licht niet tot de muren van de ruimte, waardoor de hoeken nog in duisternis zijn gehuld.

Lord Draken valt met de deur in huis. ‘Waar is de koning?’

‘Hij komt niet,’ vertel ik de veertien mannen. Ik geef Hallis een hoofdknik. ‘Laten we beginnen.’

Tyreek, die als laatste akkoord ging met een plek in de nieuwe raad van mijn vader, leunt naar voren en grijpt de tafelrand aan weerszijden vast. ‘Volgens mij heb ik duidelijk aangegeven dat het belangrijk is dat je vader bij deze bespreking aanwezig zou zijn,’ snuift hij gefrustreerd.

Tyreek is een indrukwekkende, evenwichtige man. Hij schiet nooit uit zijn slof. Nadat zijn dienstdadigheid als jongen in mijn vaders leger erop zat, is hij teruggegaan naar zijn familieboerderij aan de rand van Kenta. Hij heeft droogte doorstaan en zelfs een aantal trollen van zijn land verdreven voor ik hem overhaalde plaats te nemen in deze raad. Dat hij nu op het punt staat om kwaad te worden baart me zorgen.

‘Wat is er aan de hand?’ vraag ik.

‘De frontlinie is verder naar achteren opgeschoven,’ zegt hij. ‘Het kon niet anders.’

Met grote passen loop ik om de tafel. ‘Waar?’

Hij wijst naar de noordelijke grens van zijn landgoed, waar zijn landbouwgrond overgaat in rotsige heuvels. ‘Roison heeft mijn mannen naar de vallei gedreven.’

Het is niet ideaal, maar ook geen ramp. In dat gebied versmalt de vallei, zodat een flink bataljon onmogelijk kan doorstoten. Ik maak me meer zorgen om de tarweoogst aan de andere kant van de fjord. Met hulp van de Alaha’s zouden ze onze voedselvoorraad kunnen vernietigen en het bataljon laten verhongeren.

Ik kijk Hallis aan. ‘Hoeveel mannen kunnen we missen van nabijgelegen posities?’

Hij schudt zijn hoofd al voordat ik ben uitgepraat. ‘Onze manschappen zijn over het hele front uitgespreid om de toegenomen troepenbewegingen van Roison op te vangen. Het zou zonde zijn om ze van een kwetsbaardere positie te halen om dit ene bataljon te redden.’

Ik kijk Tyreek aan. ‘Aantallen?’

‘We zijn met vijfduizend tegen dertigduizend uit Roison.’ Hij

veegt met zijn hand over de kaart. 'Als zij de vallei innemen kunnen ze binnen een paar weken het paleis bereiken.'

Hallis beweegt ongemakkelijk heen en weer. 'Het zou weken duren voor die dertigduizend door de smalle passage zijn. Maanden als de zomerstormen vroeg voorbij zijn.' Zijn toon is verontschuldigend. Hij vindt het duidelijk niet fijn om tegen Tyreek in te gaan.

'Ze lopen meer kans te sneuvelen dan daadwerkelijk door de linies heen te breken.' Ik ben dat met hem eens.

Zo te zien zijn de mannen niet tevreden met onze conclusie. Ze maken zich zorgen. Als het Roison lukt om hun manschappen door de fjord te krijgen, kan dit een gevaarlijke ontwikkeling zijn. Het is geen goed teken om als eerste terrein te verliezen.

'Dit is bullshit!' Lord Paul ramt met zijn vuist op tafel, zodat de markeerstukken op de kaart wankelen. Hij is een van de weinigen hier met adellijk bloed en hij gedraagt zich alsof dat betekent dat zijn mening zwaarder weegt dan die van de raadsleden van lagere afkomst. 'Ik heb deze positie niet aangenomen om bevelen te moeten accepteren van twee jonge jochies. Dit is beledigend.'

'Het zou van meer respect getuigen als ik recht in mijn gezicht gespuugd zou worden!' valt een ander hem bij.

Dit is precies het soort gedoe waar ik niet geschikt voor ben. Oude mannen sussen, de boel tevreden houden terwijl mijn vader weg is. Ik ben goed op het slagveld, waar ik direct het resultaat kan zien van mijn inzet.

Dan zeg je dat.

'Zijn jullie soms vergeten wat ik heb gedaan?' Ik kijk de onbeschofte kerels een voor een aan. 'Ik heb gevochten voor mijn land. Gebloed voor mijn land en mijn volk. Net als Hallis.' Ik wijs naar mijn vriend, die zijn linkerhand verloor in een strijd die we moesten voeren als kinderen. Hij heeft geen magie. 'Niemand heeft meer opgeofferd dan hij, de jongste hier. Hoe durven jullie ons gezag in twijfel te trekken? Alsof wij niet weten hoe het is om in de minderheid te zijn?'

In de stilte die volgt galmen mijn woorden door de ruimte. Allemaal kennen ze het verhaal van onze overleving. Ze weten

hoe dodelijk ik ben in een gevecht. Misschien kunnen ze twijfelen aan mijn gezag als vervanger van mijn vader, maar er kan geen twijfel bestaan over mijn ervaring. Tegelijkertijd is het logisch dat ze vraagtekens zetten bij mijn inschattingsvermogen. Ik was degene die dood en verraad naar Kenta haalde. Dat is de ongemakkelijke waarheid. Hoewel mijn match en mijn zus degenen waren die mijn vader verwondden en zijn raad vermoordden, maakt dat in hun ogen nauwelijks verschil. Ze rekenen het mij net zo goed aan.

Geheel volgens verwachting is Paul de eerste die antwoordt: 'En waar ben je nu?' mompelt hij. Het is nog vroeg, maar hij is al aangeschoten. 'In deze ruimte, ver, ver van alle gevechten in deze oorlog.'

'Net als jij,' snauwt Hallis. 'Schenk er nog eentje in, Paul. Wat doe je je mensen toch eer aan.'

De zuiplap opent zijn mond om te antwoorden, rood van nijd, maar Tyreek legt hem het zwijgen op met een hand op zijn schouder. 'Ik twijfel niet aan je leiderschap, Ace,' zegt hij. Hij gebruikt de bijnaam die ik van mijn maten kreeg. 'Ik vraag alleen om meer troepen om te zorgen voor een eerlijke strijd. Zion is daar.'

Zijn zoon, die als een broer is voor mij en Hallis. Een van de vijf met hetzelfde litteken.

Tyreek heeft zijn positie in de raad zonder enige voorbereiding aangenomen, net als de helft van de mannen hier. Anders dan de rest zat hij er niet om te springen, maar ik wist hoeveel waardevolle militaire kennis en fatsoen hij bij te dragen had. We moesten heel wat keren naar zijn gewest afreizen, voordat hij ermee instemde zitting te nemen in de raad. Het laatste wat ik wil, is hem het gevoel geven dat ik mijn beloftes aan hem en zijn familie niet nakom. Ik zwoer dat ik voor Tyreeks familie en zijn hele regio zou zorgen als hij deze hoge functie zou aannemen. In zijn boerengemeenschap heerst al een tijd de overtuiging dat mijn vader hen in de steek laat. Ze hebben meerdere strenge winters moeten doorkomen zonder hulp uit de hoofdstad. Het zal de stemming geen goed doen als ik Zions bataljon nu laat vallen.

'Laat Zion zijn bataljon terugtrekken naar hogergelegen gebied,'

zeg ik terwijl ik mijn vingers over de kaart laat gaan. 'Er kunnen niet meer dan een paar honderd mensen tegelijkertijd door de passage. Zions mannen kunnen vanuit de hoogte de binnendringers een voor een neerschieten. Zodra de volgende groep soldaten er klaar voor is, krijgt Zion versterking.'

Tyreek accepteert dit plan van aanpak met een hoofdknik.

We nemen de aantallen van elke regio door. In totaal hebben we tienduizend mannen verloren en vierhonderd paarden. We hebben een ernstig tekort aan genezers. Onze voorraden lijken te verdampen.

Twee jaar na Jovies verraad begon de oorlog. Precies zoals ze voorspelde, sloot Alaha zich aan bij het Roison-leger in het oosten. En dankzij haar waarschuwing konden we ons eigen leger bij de grens stationeren om de invasie terug te slaan.

Een jaar later moesten we alsnog gebied prijsgeven aan Roison. Nu is de rek eruit bij de Kenta's. Elke familie heeft wel een of meer mannen naar het front moeten sturen. Veel van die mannen zijn al jaren niet thuis geweest. Sommigen komen nooit meer terug. Maar ondanks alle geruchten over Wrens beïnvloeding van zijn leger heb ik niets opmerkelijks gezien aan hoe ze oprukken. Niets buitengewoons of bewonderenswaardigs.

Toch zijn we steeds sterker in de minderheid en hebben we dringend meer soldaten nodig na twee jaar constante oorlog.

Mijn blik gaat naar de miniatuurschepen op de kaart, naar de zee die ons scheidt van Strou, onze enige bondgenoot. Het land heeft de vorm van een maansikkel en het territorium van Maile vormt een ondoordringbare barrière tussen Strou en Kenta. Evelyns marineschepen onderscheppen alle hulp die Strou probeert te sturen. Hoewel de koningin van Maile zich officieel buiten onze strijd met Roison houdt, zijn de berichten over de verliezen die de Strous leiden op zee afschuwelijk.

'Bru,' zeg ik met een blik op de enige Strou-soldaat in de kamer. Hij is gigantisch, bijna twee keer zo breed als Hallis. Ik heb geen idee waarom Irina's vader, de koning van Strou, juist hem heeft gestuurd als afgezant. 'Is er nieuws over de strijd op zee?'

De reus bekijkt de kaart en haalt zijn schouders op. 'Een week

geleden heeft één schip de haven bereikt. Een van de zeven die de afgelopen weken zijn uitgezonden.'

Ik haal diep adem en zoek oogcontact met Hallis. We hebben eindeloze discussies gehad over wat een afleidingsactie aan de noordgrens van Maile zou kunnen betekenen voor de oorlog, maar inmiddels hebben we zulke enorme tekorten aan voorraden en manschappen dat we de risico's van zo'n drastische onderneming steeds rechtvaardiger vinden. Hij houdt mijn blik vast. De onuitgesproken vraag hangt tussen ons in. *Weet je het zeker?*

Ik knik.

Hij wijst naar de heuvels in het noorden waar Strou aan Maile grenst. 'Laten we hun aandacht afleiden,' begint hij en de knoop in mijn maag voelt nog strakker.

Ik zweer dat ik haar tot mijn dood zal beschermen.

De bloedeed die ik heb afgelegd om Jovie te beschermen, dwingt me om me aan mijn belofte te houden. Ik ben gewaarschuwd. Dit plan is niet direct tegen mijn match gericht en ik ben niet degene die het beveelt, maar mijn magie is het er niet mee eens. Ik laat Hallis weten dat ik ga.

Bloedchagrijnig ga ik terug naar mijn slaapkamer, die gelukkig leeg is. Er staat een schaal met wat overgebleven fruit en brood naast het bed, samen met twee halflege glazen wijn. Ik schenk de restjes wijn bij elkaar in één glas en neem dat mee naar mijn werktafel. Het tafelblad is bedolven onder de boeken. Ook op de vloer liggen stapels. Ik neem een slok wijn en bekijk een paar van de titels in de hoop dat eentje eruit springt.

Ik heb met periodes weken-, soms maandenlang oude teksten doorgespit op zoek naar een manier om de eed teniet te doen. Telkens als ik denk een aanknopingspunt te vinden, hoe onwaarschijnlijk ook, stuur ik er mensen op uit. Soms gaat het om een kruid in de bossen van Roison, een zeldzame steen in de bronnen in het westen of een bloedzuiger uit het zuiden. Alles heb ik geprobeerd, maar het leverde me alleen maar huiduitslag en buikpijn op.

Filosofen en wetenschappers verschillen van mening over de aard van bloeden, maar over één ding zijn ze het allemaal eens:

alleen dat wat de eed heeft bezegeld, kan hem ook weer verbreken – bloed. De enige optie lijkt om mezelf helemaal leeg te laten bloeden.

Het heeft hoe dan ook geen zin.

Ik kom pas van de bloedeed af als ik ontdek hoe ik mijn liefde voor Jovie kan laten uitdoven. Het is een wrange paradox: ik hou van Jovie, maar tegelijk wil ik haar net zoveel pijn doen als zij mij heeft gedaan. Soms walg ik van mezelf. Mijn haat is even hevig als het gemis van haar huid op de mijne.

Bloedeed of niet, Jovie blijft mijn grootste kwetsbaarheid.